

Република Србија
УПРАВНИ СУД
ОДЕЉЕЊЕ У КРАГУЈЕВЦУ
I-4 У 6737/15
Дана: 09.09.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Олге Петровић, председника већа, Мире Василијевић и мр Николе Китаровића, чланова већа, са судским саветником Снежаном Томић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужилаца А.А., Б.Б., В.В. и Г.Г., сви из ..., ..., против туженог Министарства за рад, запошљавање, борачка и социјална питања Републике Србије, ради поништаја решења број 580-03-00330/2015-11 од 30.03.2015. године, у предмету породичне инвалиднине, у нејавној седници већа, одржаној дана 09.09.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА решење Министарства за рад, запошљавање, борачка и социјална питања Републике Србије број 580-03-00330/2015-11 од 30.03.2015. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени орган Министарство за рад, запошљавање, борачка и социјална питања Републике Србије да тужиоцима А.А., Б.Б., В.В. и Г.Г., сви из ..., накнади трошкове управног спора у износу од 41.250,00 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде, са законском затезном каматом од дана истека рока за добровољно извршење коначне исплате.

Образложење

Оспореним решењем ставом I диспозитива, поништава се решење Градске управе Града Крушевца број 580-2094/2015-03 од 09.03.2015. године, којим је тачком 1. диспозитива, тужиоцима признато право на породичну инвалиднину по погинулом супругу, односно оцу пок. Д.Д. у месечном износу од 60% од основа увећану за 50% за три сауживаоца, а деци Б., В. и Г. и право на увећану породичну инвалиднину у износу од по 35% од основа, све то почев од 01.11.1999. године. Тачком 2. диспозитива, Б.Б. престаје право на породичну инвалиднину и увећану породичну инвалиднину са 30.09.2004. године, због престанка школовања. Тачком 3. диспозитива, почев од 01.10.2004. године Ђ.Ђ. и деци В. и Г. признаје се и даље право на породичну инвалиднину, а деци право на увећану породичну инвалиднину, све до 21.06.2005. године када престаје право на породичну и увећану породичну инвалиднину В.В. због завршетка школовања и заснивања радног односа. Тачком 4. диспозитива, почев од 22.06.2005. године Ђ.Ђ. и детету Г. признаје се и даље право на

породичну инвалиднину, а Г. и право на увећану породичну инвалиднину, све до 31.08.2011. године, када престаје право на породичну и увећану породичну инвалиднину Г.Г., због неиспуњавања законских услова у погледу школовања, а Ђ. престаје право на породичну инвалиднину, јер нема навршених 45 година живота. Тачком 5. диспозитива, Ђ.Ђ. из ..., признаје се право на породичну инвалиднину по погинулом супругу Д. у месечном износу од 60% од основа, почев од 01.01.2013. године па све док постоје законски услови за остваривање права. Тачком 6. диспозитива, тужиоцима припада право на исплату признатих права почев од 01.12.2003. године из разлога што је за ранији период исплата извршена. Тачком 7. диспозитива, тужилца је дужна да овом органу пријави сваку промену која је од утицаја на остваривање наведеног права у року од 15 дана од дана настанка промене, под претњом пропуштања. Тачком 8. диспозитива, ово решење подлеже ревизији у смислу одредбе члана 85. Закона о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца и иста одлаже извршење решења. Ставом II диспозитива оспореног решења, одбија се захтев тужилаца од 08.10.1999. године за признавање права на породичну инвалиднину, а Б., В. и Г. и право на увећану породичну инвалиднину, као неоснован.

У тужби, поднетој овом суду, тужиоци оспоравају законитост решења туженог органа, истичући да из уверења МУП-а РС, Управе за заједничке послове у Београду од 24.05.2006. године произлази да је пок. Д.Д. страдао под околностима утврђеним у члану 2. став 2. Закона о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца, те да има статус палог борца, а његова породица право на породичну инвалиднину. Даље истичу да се у наведеном уверењу наводи да је Д.Д. погинуо у вршењу посебних безбедоносних задатака на подручју АП Косова и Метохије, приликом учествовања у оружаним акцијама предузетим у време мира, а ради одбране суверености, територије, независности и уставног поретка СРЈ. Тужени орган изводи закључак да покојни Д.Д. није погинуо под околностима утврђеним чланом 2. став 2. наведеног закона, већ да је погинуо при извршавању редовних задатака тј. на свом радном месту и да зато нису испуњени услови за признавање траженог права. Тужени чак и оспорава наведено уверење, иако је исто издато од стране МУП-а и представља јавну исправу. На све наведене околности туженом је указано у примедбама Управног суда датим у пресуди У 6504/12 од 08.05.2014. године, када му је и наложено да отклони повреду правила поступка, као и да има у виду да одлучивање у овој правној ствари мора бити засновано на остваривању уставних јемстава која се односе на једнакост законске заштите без дискриминације, правично поступање и једнаку заштиту права. Такође, туженом је указано да посебно води рачуна о природи и значају које остваривање захтеваног права има за тужиоце, односно за њихову егзистенцију. Указују на поступање туженог органа противно правном схватању суда израженом у наведеној пресуди. Даље предлажу да суд мериторно реши ову управну ствар, тако да тужбу уважи, поништи оспорено решење и потврди првостепено решење од 09.03.2015. године, јер поновно вођење управног поступка тужиоцима би изазвало ненадокнадиву штету, из којих разлога сматрају да су испуњени услови за примену члана 43. став 1. и став 4. Закона о управним споровима. Траже трошкове управног спора у износу од 43.150,00 динара са законском затезном каматом, од дана пресуђења па до коначне исплате у року од 15 дана, под претњом извршења.

У одговору на тужбу тужени орган је остао при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу, као и свих списа ове управне ствари, решавајући без одржавања усмене расправе, јер је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања у смислу члана 33. став 2. и став 3. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у

смислу члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао: тужба је основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је тужени орган у вршењу ревизије поништио решење Градске управе Града Крушевца број 580-2094/2015-03 од 09.03.2015. године, које је донето у извршењу решења туженог органа број 580-02-588/2006-11 од 19.08.2014. године, а које је донето у извршењу пресуде Управног суда У 6504/12 од 08.05.2014. године и одбио, као неоснован захтев тужилаца од 08.10.1999. године за признавање права на породичну инвалиднину, а Б., В. и Г. и право на увећану породичну инвалиднину. Првостепеним решењем од 09.03.2015. године, тужиоцима је признато право на породичну инвалиднину по погинулом супругу односно пок. оцу Д.Д. у месечном износу од 60% од основа увећану за 50% за три сауживаоца, док је деци Б., В. и Г. признато и право на увећану породичну инвалиднину у износу од по 35% од основа почев 01.11.1999. године. Истим решењем је са 30.09.2004. године утврђен престанак права на породичну инвалиднину и увећану породичну инвалиднину Б.Б. због престанка школовања. Такође, В.В. утврђен је престанак права на породичну инвалиднину и увећану породичну инвалиднину са 21.06.2005. године из разлога што је засновао радни однос, а почев од 22.06.2005. године Ђ.Ђ. и Г. признато је и даље право на породичну инвалиднину увећану за 50% за једног сауживаоца, а Г.Г. је признато и право на увећану породичну инвалиднину у износу од 35% од основа, све до 31.08.2011. године, када им је престало право из разлога што не испуњавају законом прописане услове за даље остваривање права. Почев од 01.01.2013. године Ђ.Ђ. признато је право на породичну инвалиднину као самосталном кориснику у износу од 60% од основа, а исплата права по овом решењу ће се вршити почев од 01.12.2003. године из разлога што је за ранији период исплата извршена.

У наведеној пресуди Управног суда, којом је уважена тужба тужилаца и поништено решење туженог органа од 29.12.2011. године, донетог у извршењу пресуде Врховног суда Србије У 9207/07 од 09.09.2009. године, а којим је одбијена жалба тужилаца изјављена на решење Одељења за друштвене делатности Општинске управе општине Крушевац од 20.01.2006. године, којим је, као неоснован одбијен захтев тужилаца од 08.10.1999. године за признавање права на породичну инвалиднину по погинулом супругу односно оцу пок. Д.Д., а деци Б., В. и Г.Г. и права на увећану породичну инвалиднину, оцењено је поред осталог да је уверење Министарства унутрашњих послова од 24.05.2006. године, о околностима под којима је погинуо Д.Д. издато од стране надлежног органа чији је припадник пок. Д.Д. био, сагласно одредбама члана 81. Закона о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца, те да је оспорено решење донето уз битну повреду правила поступка прописану одредбом члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку, коју ће тужени у поновном поступку отклонити уз посебно вођење рачуна о природи и значају које остваривање захтеваног права има за тужиоце.

Међутим, по налажењу суда, тужени орган, иако дужан према одредби члана 69. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09), у поновном поступку није поступио по примедбама суда изнетим у наведеној пресуди од 08.05.2014. године. Наиме, оспореним решењем поништено је напред наведено првостепено решење, а као разлог поништаја тужени је навео, цитирајући одредбе раније и сада важећег Закона о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца, да је првостепено решење засновано на непотпуно утврђеном чињеничном стању и погрешној примени материјалног права, будући да је пок. Д.Д. погинуо 03.03.1995. године у току извршавања редовног службеног задатка у мирнодопским околностима као припадник службе државне безбедности, па како пок. Д.Д. није погинуо под околностима из члана 2. став 2. Закона о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца (“Сл.лист СРЈ” бр. 24/98...25/2000), то нису испуњени услови да се тужиоцима призна тражено право на

породичну инвалиднину и увећану породичну инвалиднину, па је тужени одлучио као у диспозитиву решења сходно члану 87. наведеног Закона, а у битном са истих разлога наведених у образложењу решења од 29.12.2011. године, које је поништено пресудом Управног суда У 6504/12 од 08.05.2014. године.

Како тужени у поновном поступку није поступио по примедбама суда изнетим у наведеној пресуди од 08.05.2014. године, при чему је у поновном поступку донео решење које садржи недостатке на које му је указано овом пресудом, Управни суд је нашао да је тужени учинио повреду члана 69. став 2. Закона о управним споровима, па је у поновном поступку надлежни орган дужан да отклони учињену повреду правила поступка на коју му је указано овом пресудом, као и да поступи по примедбама суда датим у пресуди Управног суда од 08.05.2014. године, и донесе ново, на закону засновано решење, при чему је везан правним схватањем и примедбама суда у погледу поступка на основу члана 69. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09).

Одлучујући о предлогу тужбе да суд реши управну ствар у спору пуне јурисдикције, суд налази да природа ове управне ствари не пружа поуздан основ за то, у смислу одредбе члана 43. Закона о управним споровима и да је економичније и целисходније да учињене повреде правила управног поступка надлежни орган управе отклони у поновном поступку одлучивања.

Са изложеног, Управни суд је, налазећи да је закон повређен на штету тужилаца, на основу члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Одлуку о трошковима спора суд је донео на основу члана 66. и 67. Закона о управним споровима, у вези са чланом 153. и 154. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, број 72711...55/14), који се сходно примењује на основу члана 74. Закона о управним споровима, па је тужиоцима који су успели у спору суд признао трошкове у износу од 41.250,00 динара на име састава тужбе по тарифном броју 43. став 1. тачка 4. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката (“Службени гласник РС2, број 121/2012). Трошкове судских такси тужиоци нису имали у складу са чланом 5. Закона о судским таксама (“Службени гласник РС2 број 28/94...93/12) због чега им накнада на име ових трошкова није призната.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 09.09.2016.године, I-4 У 6737/15

Записничар
Снежана Томић, с.р.

Председник већа- судија

Олга Петровић, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СМ